

רות צרפתי, פסלת, ציירת, וסופרת

(1928-2010)

מרים רות, נורית זרחי ולאה גולדברג. צרפתי השתתפה בתערוכות רבות בארץ ובחו"ל, מהן עשרים ושלוש תערוכות יחיד, וזכתה בפרסים וציונים לשבח ובהם פרס יצחק בן צבי לאיור (1978, 1990) ופרס נחום גוטמן ב-1992.

ב-2013 נערכה תערוכה מקפת של עבודותיה במוזיאון לאמנות ישראלית ברמת-גן.

בראיון למוסף "הארץ" שהופיע ב-11.6.71 אמרה צרפתי: "הפיסול הוא הדבר הרציני ביותר שיש לי. זה בא אצלי ממעמקים; כל השאר זה משחקים, שעשועים של עין, מחשבה, טעם ומשקל".

גירוש מגן עדן

נולדה בפתח-תקווה. גדלה בכפר מעש. אביה, שהיה צייר חובב, טיפח בה את האהבה לציור. במקביל ללימודיה ב"תיכון חדש" בתל-אביב למדה ציור אצל אבני ב"סטודיה" והתמחתה בפיסול אצל משה שטרנשוס, לימים בעלה. היא הצטרפה לקבוצת "אופקים חדשים" והיתה האישה היחידה בקבוצה והצעירה שבחבריה. בתחילת דרכה עסקה באמנות שימושית וב-1954 הציגה תכשיטי קרמיקה בטריאנלה למלאכת מחשבת במילנו, לצד אמנים כסלודור דאלי וצ'ילידה. יצירותיה, שהתאפיינו בצבעוניות אוריינטלית, נשלחו לייצג את ישראל בתערוכת "אקספו" ב-1967 במונטראול. היא עיצבה בדים ל"משכית" ול"גוטקס", ויצרה את שלטי המזלות העשויים קרמיקה ביפו העתיקה. הולדת בתה חגית ב-1958 שימשה מקור השראה לפסלי התינוקות והילדים שהוצגו בביאנלה בוונציה ב-1970.

רות צרפתי כתבה ואיירה כשבעים ספרים. עם הספרים שאיירה: "חתן דמים" (ח. הזז), "דודי שמחה" (ע. הלל) וספרים של בשביס זינגר, תרצה אתר,